

[Bernhard Baunsgaard.]

godt over for klageren, så er det dog tænkeligt, at klageren siger: så er der nok ikke noget at gøre — og undlader at klage.

Jeg er enig i de betragtninger, som finansministeren kom med angående gebyr. Et gebyr ville givet bremse en række sager, men det er oplagt, at det ville først og fremmest bremse en række sager fra folk, der havde dårligt råd, og det er jo ikke sikkert, at det er dem, der har uret i de fleste tilfælde.

Den skelnen, som hr. Hans Kjær kom ind på, at man skulle betale gebyr, hvis man ønskede at møde frem, kan jeg derimod ikke rigtig se det berettigede i. Jeg er bange for, at man hurtigt ville nå til i vittighedsbladene at fremstille det, som om man skulle betale entré for at se landsskatterettens dommere, og det er nok ikke heldigt.

Jeg håber meget, at det lykkes for os at begrænse antallet af landsskatteretssager. Vi er vel i dag oppe på, at en landsskatteretssag, der koster 70 øre at starte — som det er sagt mange gange heroppefra, er det vel egentlig nok at sige: jeg klager — koster noget i retning af 7.000 kr. at behandle. Derfor er det væsentligt, om man kunne begrænse disse sagers tal. Lykkes dette ikke, så tror jeg, også i betragtning af, at vi står foran nye stor omlægninger af vores skatlovgivning, at vi må være parat til at tage den nødvendige udvidelse af personalet i landsskatteretten. Et antal af 30 sager om dagen, der ikke kan behandles, er helt uholdbart.

Der er fra anden side sagt, at man ikke behøver at behandle forslaget til folketingsbeslutning i udvalget; jeg mener også, det vil være væsentligere, at finansministeren får den støtte til at gennemføre en nyordning, der ligger i en gennemført folketingsbeslutning om, at der skal ske reformer. Jeg vil helt slutte mig til bemærkningen om, at det ikke er nødvendigt med en udvalgsbehandling nu. Derimod må jeg mene, at undlader vi udvalgsbehandling nu, må det medføre, at finansministeren — men det ved jeg også at han er parat til — er indstillet på at drøfte de reformer, han vil have gennemført, med skatteudvalget. Det er klart, at noget sådant vil ske, så snart det drejer sig om lovændringer, men på dette område ser vi også meget

gerne en drøftelse om de administrative reformer.

Finansministeren (Grünbaum): Jeg tror ikke, det vil være nødvendigt og heller ikke særlig nyttigt nu at gå ind på alle de forskellige ting, der er bragt frem her af ordførerne. Jeg vil gerne takke for den fuldstændige opbakning, der har været fra partierne, og den tilslutning, der er givet til, at finansministeren nu skal gøre noget ved det. Vi er altså i gang med det, og jeg håber, at vi kan gøre en hel del ved det, også ret hurtigt.

Der er dog én ting, jeg vil sige, og det er, at spørgsmålet om øget personale kommer man nok ikke uden om at tage op ret hurtigt. Jeg sagde i mit indlæg, at det måske ville blive nødvendigt, men at vi i første omgang naturligvis skulle prøve på at undgå det. Men nu har 3 af ordførerne givet udtryk for, at hvis man skal have dette i gang, og hvis man forholdsvis hurtigt skal kunne klare disse problemer, så må der et øget personale til. Jeg tror, det er rigtigt. Jeg tror også, at det vil være en forholdsvis billig måde at klare problemerne på. Som hr. Hans Kjær oplyste, skal den enkelte dommer i landsskatteretten igennem et vældig stort materiale, og det er praktisk taget uoverkommeligt med det antal sager, der nu ligger. Det vil være en forholdsvis billig måde at klare en hel del af disse problemer på, at man satte flere ind. Hvis flaskehalsen findes dér, så vil jeg mene, at det var rimeligt og hensigtsmæssigt, at landsskatteretten fik en vis udvidelse. Men det klarer selvfølgelig ikke alene problemerne. Det er kun, for at sagerne ikke skal hobe sig alt for meget op. Problemerne, de mere dybtliggende problemer, strukturproblemerne og andet, skal jo klares ved en virkelig reorganisation af selve landsskatteretten og af hele proceduren omkring sagernes behandling.

Jeg vil gerne understrege til sidst, at der jo er det særlige hensyn at tage her, som også flere af ordførerne var inde på, at der er tale om en service over for borgerne og en retsbeskyttelse af borgerne, og derfor skal man passe på. Det drejer sig ikke bare om at spare tid og spare penge. Vi må også sikre, at de enkelte skatteydere kan få en behandling i vore instanser, der føles rimelig